

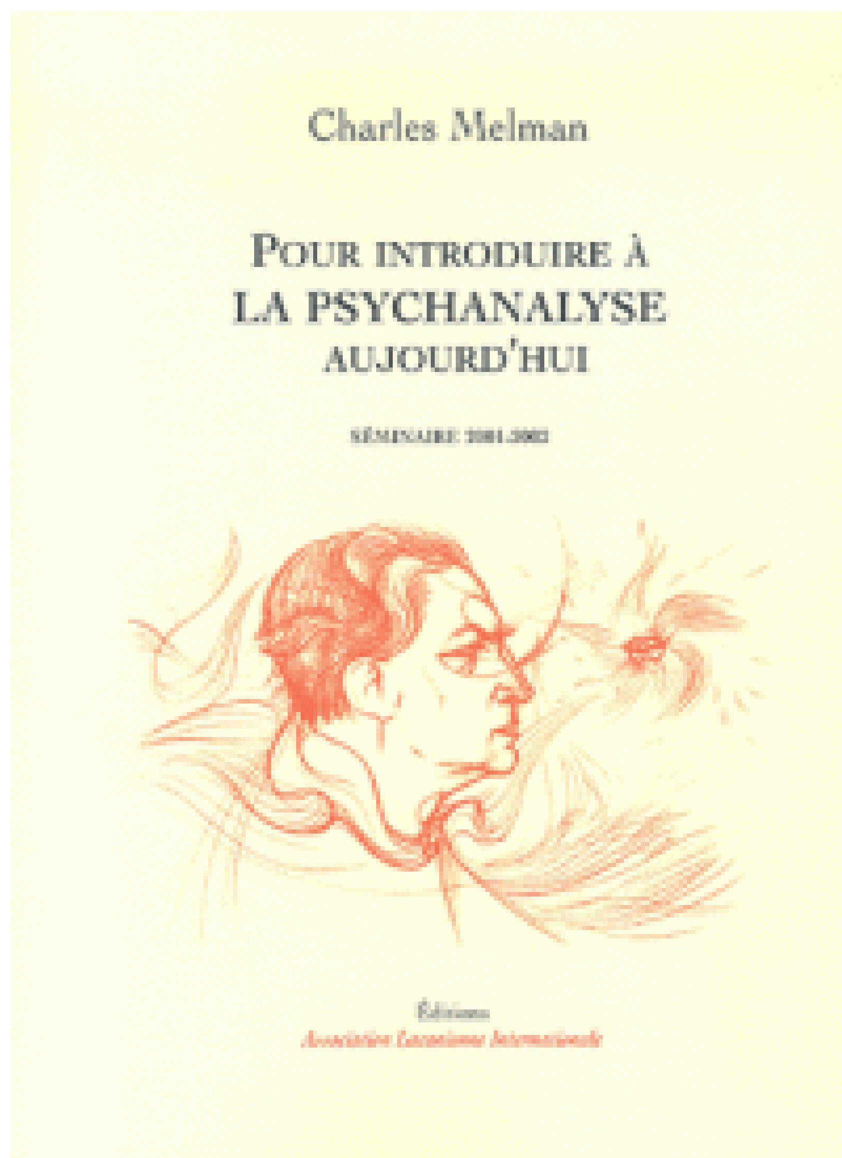
CHARLES MELMAN

3 iulie 1931 –

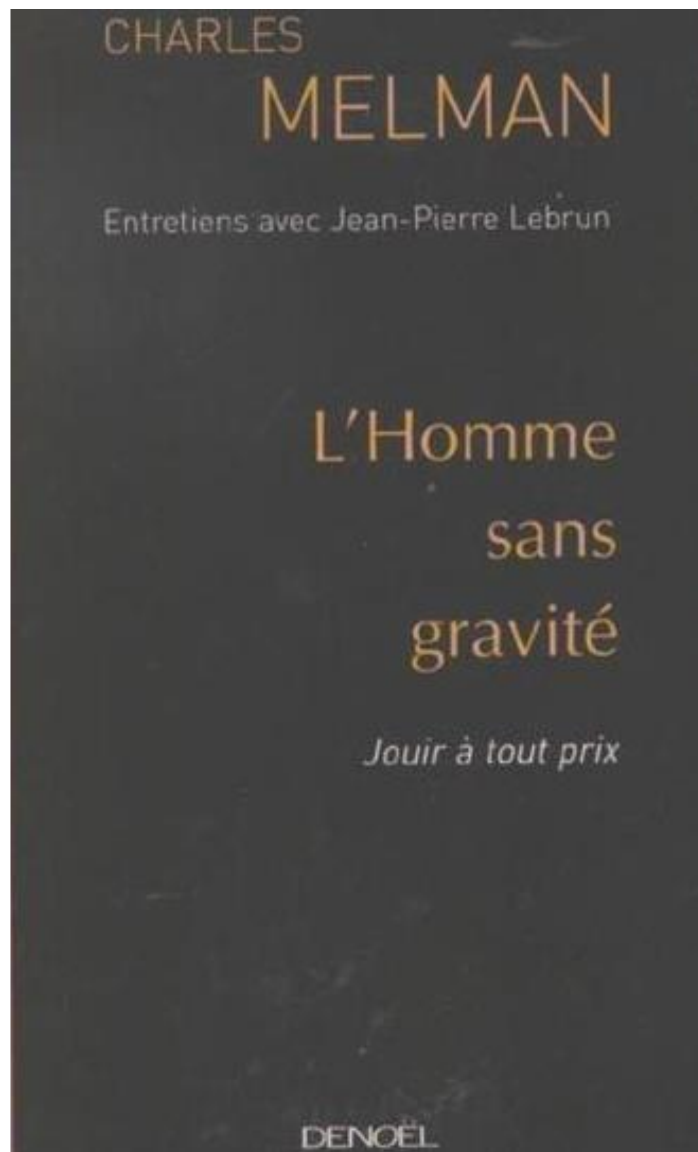
Cofondator al Asociației Freudiene Internaționale în 1982, redenumită Asociația Lacaniană Internațională în 1987 la propunerea sa, elev și analizant al lui Jacques Lacan, încearcă să prelungească învățătura acestuia, în special prin seminariile pe care le dă după crearea AFI.
Se află la originea creării Comitetului Freud, care militează pentru înscrierea de către UNESCO a manuscriselor lui Sigmund Freud în patrimoniul umanității.

Cărți:
2018. Trei scrieri ale lui Lacan: recitite și comentate

2017. Lacan foarte aproape de Freud
2016. Corpul în neurologie și psihanaliză: Lecții clinice ale unui psihanalist de copii
2015. Nevroza obsesională: Semnificantul, litera
2015. Nevroza obsesională: Studiu al acietelor Omului cu șobolani al lui Freud
2014. Chair am întâlnit adopții fericite
2014. Les Paranoias
2014. Lacan în Antile: Interviuri psihanalitice la Fort-de-France
2013. Boala iubirii
2013. Catatonie: Chestiuni despre viață și moarte
2013: Afinitățiile selective
2013. Lucrări practice de clinică psihanalitică
2012. Inteligența geloziei
2012. Învățământul în chestiune
2011. O anchetă la Lacan
2011. Studiu critic al seminarului RSI al lui Jacques Lacan
2010. Noi studii despre isterie
2010. Anorexie-bulimie: Fasonajul corpului
2009. Probleme puse psihanalizie
2009. Noua economie psihică: Modul de a gândi și juisa azi
2008. Lacan și anticii (3 lecții): Meseria lui Zeus, Phedon, Despre suflet
2008. Adopție și paternitate: chestiuni actuale
2007. De la un altul la Altul, seminarul din 1968-1969 al lui Jacques Lacan
2006. Jean Cocteau sau enigma dorinței: Ce-l învață poetul pe psihanalist
2005. Corpul în neurologie și psihanaliză
2005. Omul fără gravitate: Să juisezi cu orice preț
2005. Reîntoarcere la Schreber: Seminarul 1994-1995
2004. Limba și Frontiera
2002. Omul fără gravitate: A juisa cu orice preț
2001. Copilul adoptiv și familiile sale
2000. Structurile lacaniene ale psihozelor: Seminar 1983-1984
1999. Pentru a introduce psihanaliza azi
1999. Noi studii despre inconștient
1992. Imigranți

2001. PENTRU A INTRODUCE ÎN PSIHANALIZĂ AZI

2002. OMUL FĂRĂ GRAVITATE - A JUISA CU ORICE PREȚ

Charles **Melman**

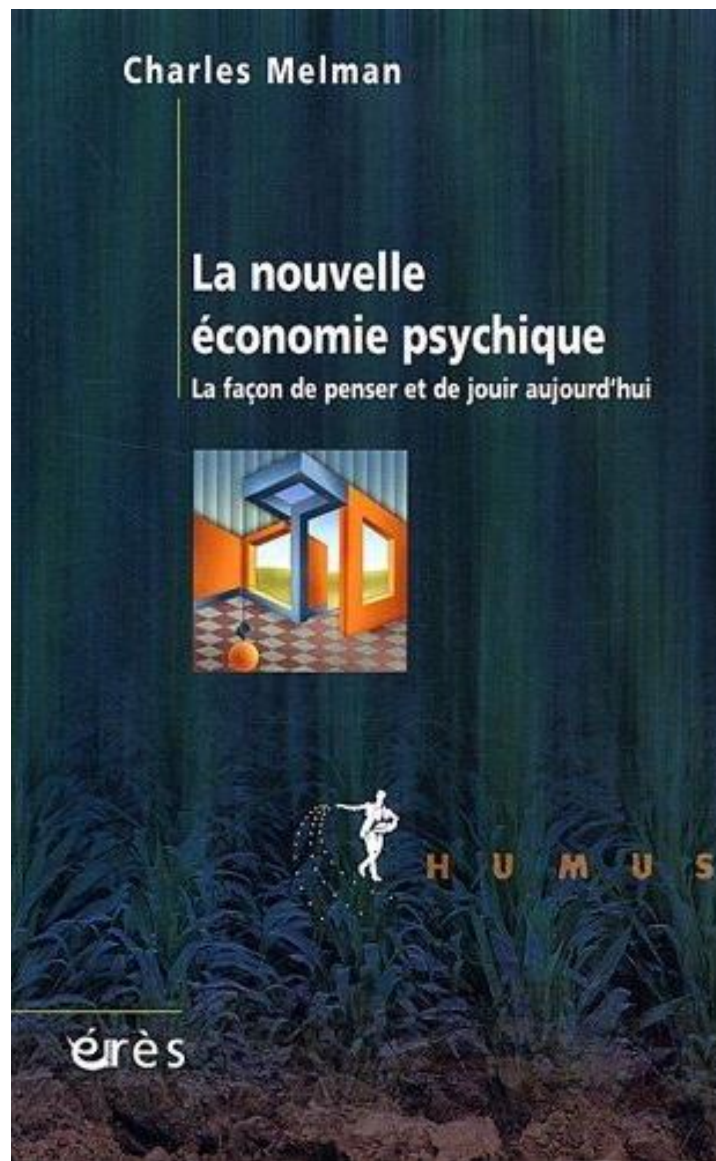
Les paranoïas

2003.PARANOIA

2007. DE LA UN ALTUL LA ALTUL, UN AL DOILEA TUR...

2012. NOUA ECONOMIE PSIHICĂ. MODUL DE A GÂNDI ȘI JUISA AZI

A.L.I. ASSOCIATION
LACANIENNE
INTERNATIONALE
Reconnue d'utilité publique

25, rue de Lille 75007 Paris
Tél. 33(0)1 42 60 14 43 • Fax 33(0)1 42 60 14 34
Mél : secretariat@freud-lacan.com
Site : www.freud-lacan.com

RESPONSABLES
Marc Darmon, Marc Morali

INTERVENANTS ET DISCUTANTS
Edouard Bertaud
Norbert Bon
Roland Chemama
Marc Darmon
Christian Fierens
Patrick Guyomard (SPF)
Jean-Paul Hiltenbrand
Christiane Lacôte-Destribats
Patricia Le Coat
Charles Melman
Marc Morali
Serge Perraudin
Colette Sepel (EPFCL)
Jean-Jacques Tyszler
Bernard Vandermersch
Johanna Vennemann

Séminaire d'Hiver 2016
Paris, les 23 et 24 janvier 2016

La technique psychanalytique de Freud

ESPACE REUILLY / 21 RUE HÉNARD, 75012 PARIS
SAMEDI 23 JANVIER 9H30-17H30
DIMANCHE 24 JANVIER 9H30-17H30

La technique psychanalytique est le titre du recueil de textes de Freud, rassemblés par Daniel Lagache et publiés pour la première fois en 1953. Ces textes, rendus accessibles en français, constituent entre autres la référence de Lacan dans son premier séminaire, la même année 1953, intitulé : *Écrits techniques*.

Bien entendu, ce petit recueil qui rassemble des articles de 1904 à 1919, n'est pas exhaustif. Presque tous les textes de Freud, comme nous le rappelle Lacan, parlent de technique psychanalytique.

Nous ne pouvons qu'être frappés à la lecture de ces textes par leur fraîcheur, leur vivacité, effet que ne manquent jamais de produire tous les écrits de Freud. Cet effet tient sans doute à sa position singulière que Freud explicite d'emblée, la nommant « méthode psychanalytique du docteur Freud » : pas de séparation entre la pratique naissante de Freud, la construction de sa technique et la découverte de l'inconscient, à commencer par le sien.

Freud se découvrait pour découvrir un espace nouveau. Si, comme le dit Lacan, il n'y a pas de transmission de la psychanalyse, s'il faut donc que chacun réinvente la psychanalyse, chacun en chemin peut et doit retrouver Freud sur la brèche du réel.

La position que Freud occupe souligne sa présence subjective aussi bien pendant le « traitement » que dans ses écrits. Nous pouvons à travers ces textes nous faire une idée vivante de sa personnalité : sa franchise, son intransigeance, son courage. Cette place n'est pas celle d'un observateur : le psychanalyste fait partie du dispositif. Bien que les règles techniques qu'il propose aient, en apparence du moins, un caractère général ou impératif, Freud, dans ses « Conseils aux médecins », reconnaît que sa technique est faite pour lui. Il conçoit que d'autres puissent choisir un instrument plus adapté à leur main. En somme, il ne suffit pas de connaître les règles techniques énoncées dans ces écrits pour pratiquer la psychanalyse. Il en est de même pour la théorie. Il faut pour commencer, « y mettre du sien ».

Au cours du séminaire d'hiver nous aborderons plus particulièrement les textes de Freud suivants : « Sur la dynamique du transfert », « Sur l'engagement du traitement », « Remémoration, répétition et perlaboration », « Remarques sur l'amour de transfert ». Mais des commentaires à partir d'autres textes de Freud seront possibles.

Lacan fut un lecteur de Freud : son enseignement en témoigne. Il s'agira néanmoins de retrouver la surprise que procure la découverte des textes freudiens, d'en mesurer l'audace et l'actualité, d'en refaire la lecture, aujourd'hui, dans la perspective de notre clinique contemporaine.

Marc Darmon, Marc Morali

TARIFS
Individuel, 125€
Étudiant, 60€
Formation permanente, 175€

INSCRIPTION
Association lacanienne internationale
25 rue de Lille, 75007 Paris
Tél : 33 (0)1 42 60 14 43
secretariat@freud-lacan.com

[1] Sigmund Freud, La technique psychanalytique, puf, 2013

Seminarul de iarnă ALI, 24 ianuarie 2016

Și s-a produs un fenomen interesant, nimeni nu a vorbit despre tehnica sa, și încă și mai puțin despre experiența sa pe divan cu Lacan, adică că totul se întâmplă, ca și cum în cele din urmă, ca și pentru copii, poarta este închisă, la

ceea ce se întâmplă în acel cabinet, și unde, evident, bineînțeles, eros este invitat. Și în sfârșit, avem impresia că felul în care vorbim despre tehnică, nu merge neapărat la ceea ce este inima problemei.
Culegerea de termeni, de articole ale lui Freud, nu a fost operată de Freud, privind tehnica psihanalizei, ci de Lagache, în 1953. Lagache era un personaj care nu era în mod foarte special fericit, era profesor de psihologie la Universitate, la Sorbona, era clar că referința sa la tehnică era un mod de a focaliza atenția asupra tehnicii, era pentru a spune că modul de a practica e acel a știi face care nu se știe, o opoziție între a știi face și teorie, acel a știi face privește o știință sexuală care nu e nevoie să fie știută pentru a fi practicată, față de care teoria are o funcție inhibitoare, fiecare e dotat cu o astfel de știință, problema e de a știi dacă și teoria psihanalitică e inhibitoare sau clarificatoare la acel nivel.
Dacă considerăm istoria psihanalizei, deși Freud vorbește despre paranoia controlată, am putea spune că este vorba despre paranoia dezlănțuită.
....
Atunci, cum proceda Lacan? Nu aș putea spune nimic, căci prietenii mei au preferat acolo să mențină închisă poarta camerei unde asta s-a întâmplat pentru ei, nu aș putea deci să mă refere decât la ceea ce a fost propria mea experiență. Se întâmplă că avea o tehnică foarte particulară, cu mine, pentru a face să valoreze această existență a Marelui Altul, era un fel de proximitate corporală fizică, acest tip de vizare pentru a face înțeles că era acolo ceva, ceva ce uneori era suceptibil chiar tocmai să strige la urechea voastră, ceea ce trebuie să spun, nu este chiar facilitant, sau ceea ce e mai mult anecdotic, la finalul sedinței, putea să vă țină îndelung mâna, atunci, bine, faceți ce vreți, dar ce era această afacere? Vedeți că era un procedeu pe care îl putem califica ușor ca tehnică, dar tehnică care urmărea să vă facă sensibil ceva ce nu este întotdeauna evitat de tăcerea ținută de analist, și că în cele din urmă, marele Altul, nu este un Terț, nu există nimic, nu există nimeni. Aceasta poate veni în concluzie, faptul că Marele Altul nu există ca Altul, ca Altul, acolo unde eu credeam că există un seamăn, căci Altul e totuși un seamăn, chiar dacă eu nu sunt capabil să-i desenez trăsăturile feței sale, ei bine, că, în această calitate, acest Mare Altul, nu are față, și asta ar putea parveni în mod valabil și nu nevrotic, ca final de cură, adică ca atare să putem produce pe Altul într-un mod privind interpretările sale. În ce mă privește, eu nu pot vorbi decât despre mine, despre experiența mea singulară, și trebuie să spun, mi-ar fi plăcut atât de mult, s-o pot confrunta cu cea a celorlalți, eu nu am beneficiat din partea sa nici de cea mai mică interpretare, ceea ce obligă evident să te

descurci tu însuți, în modul în care poți, iar în acest scop, în modul în care poți, a existat o problemă majoră, care a corupt de-a lungul întregii sale exercitări, faptul că nu este posibil să tranșezi, și care era reproșul pe care i-l făceau un anumit număr de elevi, și nu dintre cei mai puțini, reproșul pe care i-l făceau, în primul rând de a aduce elevii săi la un seminar trăit ca injonctiv, care pe de altă parte îl aducea într-o poziție de măiestrie, de învățător, și în mod egal, de șef de bandă, altfel spus, invitând elevii săi să devină militanți, militanți ai cărei cauze? A sa? Cea a psihanalizei? În orice caz, a existat justificarea la ceea ce a fost o rebeliune din partea elevilor săi, a celor ce veneau atât de asiduu la seminarul său, încât existau locuri rezervate, ca la biserică, în primul rând, nu erau plăcuțe din cupru, dar, în sfârșit, ar fi trebuit să pună... Faptul că, deci, în locul tocmai al Altuia, elevii săi întâlneau totodată această poziție de măiestrie, de învățător, și apoi, de șef de bandă. Obiecția, evident aceeași, îi fusese făcută lui Freud, aceeași, și povestesc de bună voie că întâlnind vienezi, eu căutam mărturii, existau încă pe atunci, vienezi care îl cunoscuseră sau putuseră aprecia zvonurile care circulau despre el, una dintre ele o reținusem, care era a unei bătrâne doamne, absolut emerite, și era că Freud era cunoscut în Viena pentru a fi un despot față de elevii săi, iată în orice caz, am spune, zvonurile care circulau. Dar cum altfel să fi fost, altfel spus, cum? În elaborările unui apropiat ale unei teorii care în fiecare clipă se găsea deviată, pervertită, îndoită, topită, pentru că erau defensele fiecăruia, și care se roteau în anasamblu ca și defensele tradiționale contra sexualității, cum altfel să te ții de ceea ce e specificitatea demersului psihanalitic, care chiar dacă ar fi ieșit din creierul lui Freud, ceea ce nu e adevărat, pentru că el era totuși în dialog permanent cu un anumit număr de oameni, să menții ceea ce era esențialul, adică totodată materialitatea langajieră a procesului și faptul că libidoul era ceea ce dădea sens procesului langajier, și ca atare că el constituia, se pare, un defect major în acest proces, pentru că era sursa tuturor simptomurilor, așa cum apropierea de acest libido venea să ne contrazică, să ne contrazică, pentru că există o mare problemă, care este justa limită a refulării? Pornind din care moment deveniți exhibiționiști, obsceni, și în ce moment sunteți voi încă tocmai în uzajul echivocului și al metaforei? Ce vă puteți autoriza? Care este partea sacrificiului pe care vi-l puteți permite în realizarea juisării sexuale? Dacă aici, unii dintre voi aveți răspunsul, fiți atât de amabili să-l faceți să parvină la asociația noastră, pentru ca noi să fim acolo luminați. Ceva ce sper nu vi se va părea prea absurd, povestea lui Pascal privind acel pariu, când partida se oprește în cursul jocului, și nu ajunge la finalul ei, asta este existența noastră, este o partidă care, cât suntem aici, nu a

ajuns la finalul ei, care este partea care-i revine fiecăruia? De la Altul și de la Eu? Voi înșivă vis-a-vis de analizanții voștri, și e tocmai acolo că vine să ia loc dimensiunea etică în cură. Ce anume le veți recunoaște ca ceea ce ar fi conform cu legile limbajului? Vă imaginați poate că Lacan credea, de acea parte, totul permis, vă înșelați fundamental. Desigur, că iubea femeile, ceea ce nu ar fi azi decât puțin react, dar, în sfârșit, el era așa, nu a căutat, nu a ales, asta i s-a întâmplat așa, ca și unui anumit număr de alții, că iubea femeile, dar nu pentru atât funcționa ca cineva căruia îi era totul permis, și vă pot spune, că azi, ar fi fost calificat, pentru ceea ce era cea mai mare parte a pozițiilor sale, absolut react, absolut infernal, și chiar azi, dezavuat de chiar însuși Vaticanul, căci Vaticanul e pe punctul de a evolua azi în sfârșit acolo. Ei bine, el stima, că, fără să fie necesar ca în Altul să existe un agent de poliție, un tată, un Zeu, autoritatea magistrală, un educator, o femeie, femeia care dorește să ne predăm armele pentru ea, în fața ei, nu există sacrificiu mai frumos. Ei bine, este în acel moment cel în care el a scris bineînțeles, etica psihanalizei, întrebându-se, dacă trebuia s-o publice, acel seminar, căci, ceea ce o dăm, ca lecție, am spune, nu poate fi decât rău înțeles, rău înțeles, adică, sacrificiul este deja acolo, din faptul acestui parazitaj pe care-l suportăm din faptul de a fi locuiți de către limbaj, limbajul este pentru noi sacrificial, pentru că el condamnă să fim rataj, deci din acea parte, aș spune, datoria ne precede, dacă există refulare originară, am putea spune că există o datorie care a fost plătită înaintea noastră, este de altfel așa că noi suntem capabili s-o preluăm din relația cu oamenii din linie, și deci, asta are un anumit număr de consecințe, căci, ceea ce vom face, vis-a-vis de pacient, în mod evident va depinde de ceea ce noi estimăm ca relevând sau nu de legea limbajului. Atunci, în interiorul, aș spune, a ceea ce pare, principiile, în primul rând, punerea în loc a acestui Altul, și în al doilea rând, uzajul echivocului ca singur permis în tehnica interpretativă, adică, practica lui a bine spune, este asta practica lui a bine spune, este pur și simplu să spui că există spunerea, și că ceea ce el spune și ceea ce eu spun, nu relevă de o autoritate, nici de o înțelepciune sau de un adevăr, asta relevă tocmai de ceea ce ne impune limbajul, adică faptul că nu există decât spunerea. Poate că, înainte de a termina, voi face o remarcă privind chestiunea contra-transferului. E un termen pe care-l găsesc inadecvat. Ca să existe contra-transfer, ar trebui, ca în mod simetric, analistul să-și ia analizantul, ca subiect presupus a ști, e ceea ce făcea Lacan, el nu situa niciodată știința de partea lui. El era întotdeauna, bine, întotdeauna, nu știu nimic, atât cât eu l-am putut observa, el era în ascultarea analizantului, ca și cum ar fi el cel care ar deține știința, ceea ce era totodată adevărat și fals,

căci dacă, efectiv, era de partea inconștientului, al analizantului că situa știința, a știi acea știință nu era de partea analizantului. Și deci, e sigur, că existau, din partea lui Lacan atitudini transferențiale, asupra analizanților, presupun, ceea ce avea o consecință asupra atitudinii analizanților care ieșeau de pe divanul său, de a le da o atitudine, o voi califica, pretențioasă, mi se părea un artefact al conduitei curei, și care nu mi se părea în mod absolut necesar. Iată, de exemplu, o contralovitură. Atunci, de ce, în ceea ce ne privește, pentru că eu nu am ajuns să fac transfer asupra analizanților, așa cum o știa Lacan, în orice caz, cel numit astfel, numit astfel este reacția analistului, maschează în sensul meu aceasta, că analistul este susceptibil să trăiască toată gama de sentimente la locul analizantului său, anumite dintre sentimentele sale relevând de ceea ce este nevroza sa, căci evocam adineaori că să te pui perfect în regulă cu Altul, în ce privește sacrificiul care trebuie consimțit, nu este evident, și apoi, alte sentimente, relevând de ceea ce este poziția sa de analist, adică, ce trăiește, când ocupă acea poziție, există un efect mecanic, vreau să spun faptul de a ocupa această poziție, în Altul, de a fi Unul în Altul, faptul iubirii pe care v-o poartă analizantul vă pune în mod forțat în postură de a simți o întreagă gamă de afecte, care devin cele ale lui Unu presupus în Altul, și de ceea ce poate fi adus, de exemplu, să suferi din cauza maltratării pe care i-o opune analizantul, eventual la a se bucura, aș spune, de bunăvoința, de admirația, pe care analizantul este susceptibil să i-o valoreze, cu acest fapt și asupra căruia, îmi veți permite să mă opresc, acest fapt care este totuși major, este că, transferul, este în mod forțat o mare ușurare, pentru analist, pentru că în mod primordial, să n-o uităm, el nu este decât un obiect de rebut, și de altfel, așa cum o știm, transferul va opera sau nu, pornind din momentul în care acest obiect de rebut, se va găsi asociat altor câteva, în analiză, în transfer, pentru a face Unul, va fi instanța de referință, la fel de bine iubit, cât urât, analistul are cel puțin ideea că acolo el va sfârși aruncat, exonerat, dacă îmi permiteți acest termen, dar problema, acolo, este dublă, este că dacă analistul o găsește în față în cură, așa cum Freud o notează imediat, un transfer, o iubire a lui Unu în Altul, asta implică refulare, și iată că se vor suprapune refulării primare, care au condus la nevroză, refulări secundare, produse de această iubire de transfer, și în calitate de, bineînțeles, rezistențe, la avansarea în cură. Și de aceea Lacan a putut spune că singura rezistență în cură, era analistul, analistul, pentru că se regăsea în poziția depresivă de a fi exonerat, aceasta nu este un demers, aș spune, neapărat evident dacă nu suntem prea masochiști, nu evoc, mi-am permis să evoc toate acestea pentru voi, pentru a spune că în ce privește chestiunea a ceea ce se petrece în spatele

porților cabinetului, suntem încă departe de a baliza, și chiar de a accepta să culegem, ceea ce e experiența fiecăruia dintre noi, fie pe divan, fie pe fotoliu, ori nu este incredibil de gândit că, în ciuda, aș zice, al unei pudorerii, după toate, pe care o putem estima ca relevând de buna educație, nu ar fi absurd de estimat, că a accepta din când în când, că ceea ce se joacă acolo într-un mod atât de divers în experiență, ar putea servi, ar putea fi util tuturor. Teoria analitică, în ceea ce privește practica, are singularitatea, în raport cu toate celelalte, de a nu fi în nici un fel inhibitoare, ci din contră, de a căuta să rezolve ceea ce orice altă teorie, în măsura în care orice teorie se reclamă de la semnificantul maestru, ceea ce nu ar trebui să fie cazul teoriei analitice, deci de a căuta în ce manieră elaborarea ei ar putea în acest fel de dialog, între practică și știința asupra acestei practicii, și care ar fi la fel de bine una și alta, dar și, mai ales, una prin alta, așadar este la fel de bine parletre și parlotre.

Charles Melman

2017. NEVROZA OBSESIONALĂ, I – SEMNIFICANTUL, LITERA

Charles Melman

La névrose obsessionnelle

II - Étude des carnets de *l'Homme aux rats* de Freud

2017. NEVROZA OBSESIONALĂ, II – STUDIU AL CAIETELOR „OMULUI CU ȘOBOLANI” AL LUI FREUD

Charles Melman

2017. LACAN CHIAR FOARTE APROAPE DE FREUD, EDITIONS ERES

SEMINAR 1995-1998, Volumul 1 - primul an 1995-1996,
Spitalul Henri Rousselle

„Statutul isteriei - ceea ce anumiți subiecți oferă pentru descifrare pornind de la simptomurile lor, de la diferite manifestări ale refulării, o secvență langajieră inconștientă...
Dispariția sau cel puțin sedarea relativă a manifestărilor clinice ale isteriei azi...
Semnificația freudiană a simptomului ca manifestare a adevărului subiectului...

Situarea (începând cu DSM III) în câmpul psihozelor a unei întregi clinici recunoscută fără dificultate înainte ca relevând de isterie...
Ce se întâmplă când nu mai există refulare iar modurile de schimb verbal permit exprimarea destul de crudă și de directă, atât a dorinței cât și a agresivității?
Suspendarea refulării originare vizând dorința sexuală face ca realul să nu mai fie locuit de ceea ce era numit până atunci „falusul”, cel prin care diferitele discursuri primeau sprijin și autoritate...
Ceea ce comandă azi nu mai este vorbirea, ci limbajul numeric, limbajul scris, fără locutor pentru a-l susține, fără subiect mișcat de o dorință bazată pe refularea originară...
Asistăm la scufundarea discursurilor instituite, ceea ce corespunde în mod precis la definiția barbariei, dezagregarea legăturii sociale, puterea crescând fără încetare a imaginii și a mass-media, abundența de regrupări multiculturaliste sau sectare, apariția de religii fără teologie, ridicarea la putere a pseudo-științelor precum congnitivo-comportamentalismul, căutarea cu orice preț a juisărilor adictive extreme și potențial letale...
Bastion împotriva barbariei: să înveți copii să citească Lacan în școli...
Psihanaliza este mai întâi arta de citi bine...
Lectura câtorva vise canonice ale lui Freud din „Traumdeutung” și din „Omul Moise și religia monoteistă”...
Moduri inedite de a trata câteva chestiuni precum scena primitivă,
transexualismul în raportul său cu psihoza, declinarea punctuației în funcție de diferite structuri psihopatologice, jocul în raportul său cu realitatea...” - Claude Landman
Lacan chiar foarte aproape de Freud
Seminar 1995-1998

Volumul 1 – primul an 1995-1996
1.Semnificantul
2.Litera
3.Vorbirea și angoasa
4.Postscriptum
5.Evidență și știință
6.În Antille și în alte locuri
7.Traumdeutung
8.Traumdeutung (continuare)
9.Aceleași vise

10.Identificarea în Martinique
11.Ce este actualitatea?
12.Întâlnirea realului
13.Visul

Volumul 1 – al doilea an 1996-1997
1.Șansa
2.Jocul
3.Gustul jocului
4.Teoria jocurilor
5.Transsexualismul
6.Reluarea întrebărilor despre transsexualism

7.Secolul XXI va fi lacanian sau barbar
Tăiem, pregătim, ne apropiem de al treilea mileniu pe acest cuvânt tare al unuia dintre oamenii noștri celebri zicând că „secolul XXI va fi religios sau nu va fi” (Andre Malraux).
Să remarcăm, cu această ocazie, că dacă reușiți, în spirit, să suprimați buzunarele integriste care există în lume, aceasta nu ar lipsi să vă procure un straniu efect de angoasă. Imaginați-vă o clipă că acest fenomen se volatilizează. Cred că ați intra atunci într-un viu sentiment de neliniște. Integriștii, este foarte ușor să-i definești: sunt oameni care fac din religie o regulă de viață, adică chiar foarte exact ceea ce religia cere, nici mai mult, nici mai puțin! Sunt așadar ei cei pe care azi îi numim fanatici.
Nu sunt absolut deloc pe punctul de a face apologia acestor oameni, dar atrag pur și simplu atenția voastră asupra paradoxurilor, asupra fenomenelor stranii pe care le trăim fără să clipim.
Ceea ce noi apreciem la ei, în măsura în care ei tocmai reușesc să oprească angoasa noastră posibilă, este faptul că își petrec viața lor castrându-se, adică refuzând, renunțând la un anumit număr de juisări. Este chiar, se pare, chiar ceea ce i-ar face, pe ei, să juiseze. Altfel zis, ei furnizează obiectul a, și este tocmai ceea ce se cere în mod evident de la întregul cler. Ceea ce nu se iartă membrilor unui cler, este să vrea să juiseze ca toată lumea. Așa cum o spune Lacan într-unul dintre seminariile sale, este faptul că obiectul a ar putea să ajungă să lipsească ceea ce provoacă angoasa, și dintr-odată, apelul la șef, altfel spus ceea ce este numit restabilirea ordinii.
Atunci, dacă pot să-mi permit, în această venă inaugurală a anului, să adaug propria mea frază, foarte modestă, celei a omului ilustru care tocmai s-a făcut

primit în Pantheon, vă voi spune aceasta: „Secolul XXI va fi lacanian sau va fi barbar”.

8.Clinică isterică
9.Clinică isterică (continuare)
10.Transfer
11.Note clinice
12.Nostimă istorie
13.Vorbirea
14.Punctuație